Ч. 339 (13.884). Львів, понеділок 17. грудня 1934

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Pocztowa opłata opłacono ryczałtem. РІК LV.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Четвертрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Пропамятна вистава У. С. С.

В неділю 23. ц. м. відбудеться в салях Національного Музею у Львові святочне відкриття вистави, улаштованої в 20-ліття вимаршу в поле Українських Січових Стрільців. Вистава, на яку склалися стрілецькі памятки, збережені у збірках Національного Музею, Музею НТШ та в приватних руках, заповідається як вимкова імпреза культурно-історичної ваги.

Справа територіяльної автономії.

Львів, 15. грудня 1934.

На засіданні конституційної комісії польського сенату дня 13-го грудня ц. р. сенатор д-р Антін Горбачевський, голова Українського Сенатського Клюбу і заступник голови Української Парляментарної Репрезентації, зложив знану вже нашим читачам із вчорашнього числа „Діла" заяву в справі внесення до польської конституції відповідних постанов, які признавалиб територіяльну автономію для всієї території, заселеної більшістю українського народу в границях Польщі. У цій заяві загально накреслені й розміри тієї автономії. Докладно означить границі й устрій тієї автономної територіяльної одиниці — казав сен. Горбачевський — окремий закон, що має творити інтеґральну частину польської конституції.

Справа територіяльної автономії для українців у Польщі не нова. Вона вже має свою історію. Ця історія ідентична до деякої міри з історією пошукування за найвідповіднішою політичною тактикою в межах польської держави. Вперше, як відомо, висунули були галицькі політичні чинники постулят автономії в Польщі на зізді Трудової Партії в травні 1923. р. у Львові. Висував тоді автономічну резолюцію пок. д-р Володимир Охримович. Він і мотивував її потребу оглядами тактичної натури. Було це після відомого рішення Ради Амбасадорів з 14. березня 1923 р., яким інкорпоровано Сх. Галичину до польської держави під умовиною, що Польща надасть їй автономію. Польща на це годилася, що виразно видно з тексту цього париського рішення. Дотичний його уступ звучав: *„Польща признала, що дотично Сх. Галичини етнографічні умовини роблять конечним автономічний устрій."* Але не тільки це рішення вказує на те, що Польща добровільно зобовязалася надати Сх. Галичині автономію. Ще вимовнішим є закон польського сойму з дня 26. вересня 1922. р., яким Польща надавала т. зв. воєвідську автономію для трьох східньо-галицьких воєвідств. Цей закон був саме на те ухвалений, щоби ним задемонструвати Раді Амбасадорів свою добру волю в напрямі надання автономії і таким чином позискати Раду для корисного полякам вирішення справи Сх. Галичини. Словом, закон з 26. вересня 1922. р. фактично спричинив рішення Ради Амбасадорів з 14. березня 1923. р.

Пок. д-р Володимир Охримович зрозумів тоді, після цього історичного рішення в Парижі, полі тичне положення нашого народу і намагався своєю резолюцією на конгресі Трудової Партії по ставити українську національну політику в Польщі на реальні основи. Одначе це йому не вдалось, бо хоч його резолюція пройшла на зізді, то після зізду в громадянстві повстала велика констернація. Резолюцію поборювала завзято т. зв. незалежна ґрупа Трудової Партії, на чолі якої стали д-р Ізидор Голубович, Аркадій Малецький, д-р Ф. Евин, пок. О. Ол. Стефанович та інші. Т. зв. незалежна ґрупа перебрала потім провід партії, але не зуміла тієї організації ні сконсолідувати ні зактивізувати. Партія фактично тоді розсипалась. А політичний час був такий, що саме вимагав якнайбільшої суцільности українських національно-громадських сил. Загал не зрозумів далекосяглого тактичного маневру пок. д-ра Володимира Охримовича. Його резолюція вправді пішла в забуття, але її тодішні противники не були в силі поставити на її місце нічого такого, що моглоб її в тодішніх умовинах заступити. Загал громадянства, що жив ще вчорашніми спогадами про власну державність, не бажав ніяк сприйняти нової дійсности і все жив надіями на щось такого, що горі дном переверне тодішній фактичний стан і створить для нас перспективи нового державно-політичного буття. Ясно, що гасло пок. В. Охримовича „боротьба за автономію" було кинено передчасно.

У 1925. р. повстало Українське Національно-Демократичне Обєднання. Воно проголосило національно-державницьку і соборницьку плятформу і справи боротьби за автономію українських земель у Польщі не порушувало. За рік воно викристалізувало і скодифікувало свою програму в дусі минулорічної плятформи. Тактику партії нормували резолюції, що їх ухвалювали партійні конґреси. Такими резолюціями нормовано між іншим таку важну справу як відношення партії до Совітської України. І коли в плятформі партії з 1925. р. було, що Сов. Україна є „етапом" на шляху до української незалежної держави, то вже на першому зізді партії, на якому ухвалювано програму, справу про Сов. Україну як „етап" української національної держави перенесено до резолюцій та сформуловано відношення партії до УССР як неґативне. Тим самим поставлено цю справу в площину політичної тактики.

Справи боротьби за автономії українських земель у Польщі в партії не рухано аж до 1932. р. Тоді то на партійному конґресі УНДО ця справа стала осередком нарад. На конґресі висунено резолюцію, яка звучала:

„Народній Зізд доручає партійному проводові вповні використовувати у політичній боротьбі всі конституційні та леґальні можливости і не зрікаючись найвищої національної мети, вимагати від Польщі виконання принятих нею міжнародніх зобовязань супроти українського народу. Народній Зізд розуміє це так, що доручає партійному проводові домагатися від Польщі як і від інших сиґнатарів договору з 14. березня 1923. р. введення на всій українській етнографічній території в межах польської держави такого устрою, який покривався би зі змістом статуту, пропонованого Найвищою Радою Мирової Конференції для Сх. Галичини в листопаді 1919. р."

Запропонована резолюція, як сказано, була осередком політичної дискусії на зізді. Мала вона на тоді кількох засадничих противників, які твердили, що вона, мовляв, своїм змістом стоїть у суперечности з програмою УНДО. Мотивував і

Справа Берези Картуської перед соймом.

Пленарне засідання сойму.

Пленарне засідання сойму визначив маршал сойму на вівторок 18. грудня ц. р. на 4. год. пополудні. На черзі нарад проекти законів про додатки до податків, додаткові кредити, чотири наглі внески і справа Берези Картуської.

Три концентраційні табори в Еспанії.

МАДРИД, 15. 12. ПАТ. Еспанський уряд оголосив декрет про відкриття трьох концентраційних таборів, в яких замикатимуть волоцюг.

Саботажисти на совітських почтах.

Як повідомляють совітські часописи, у Вороніжі викрито контрреволюційну діяльність почтових і залізничих урядів. Арештовано 17 осіб з начальником почти Ґжибовським і начальниками руху Валюшковичем та Радановом. Закидують їм, що саботували совітські ґазети, нищили пересилки і не допускали ґазет до рук читачів. Так знищили коло 2 міліонів примірників „Ізвестій", „Правди" і т. п. Саботажистам грозить кара смерти.

Акція Японії в Монґолії.

З Пекіну повідомляють, що японці ведуть оживлену акцію в Монґолії. Головним осередком є місто Дольонор, де приміщується штаб японських військ у провінції Джаґар. Японці постійно побільшують свою армію в Монґолії, будують нові шоси, які мають велике стратеґічне значіння.

Китайська преса пише, що японці наложили податки на населення і тому дійшло вже до сутичок між монголами і японськими відділами.

обороняв цю резолюцію на зїзді підписаний. Інша група її противників ставила справу інакше, а саме вона пропонувала, тоді устами ред. Д. Паліїва, таку постанову: „Народній Зїзд приймає до відома становище проводу партії й УПР, які на закордонній арені і в польському соймі висунули як тактичний засіб вимогу виконання Польщею міжнародніх зобовязань, що лягли в основу признання Польщі українських земель".

Тут слід пригадати, що справа автономічної резолюції була в партії широко обговорювана перед зїздом. Над нею працювала пять місяців окрема політична комісія Центрального Комітету. Тричі радив над нею Центральний Комітет і приняв її у вище цитованому виді. На зїзді цю резолюцію ставив підписаний від Центр. Комітету. Одначе на зїзді партії в 1932. р. все одно її не ухвалено так само, як не ухвалено і резолюції ред. Паліїва, що фактично нічого не прецизувала та ніяких конкретних завдань для реальної політичної боротьби не давала.

Але політична дійсність була невмолима. Події йшли за подіями, а в жовтні 1932. р. вплинула до Ліґи Націй петиція англійських політиків у справі автономії для Сх. Галичини. Вона відома. Її текст був друкований на сторінках „Діла". Автори петиції стали в обороні автономії, яку Польща зобовязалася ввести у Сх. Галичині на основі постанови Ради Амбасадорів з 14. березня 1923. р.

Після тієї петиції витворилася дуже прикра політична ситуація. Народній Зїзд з березня 1932. р. остаточно не полагнав цієї справи, а тільки її відсунув до чергового зїзду, а англійські політики нагло висунули цю справу на міжнародній арені.

На найближчій сесії польського сойму голова УНДО і голова УПР пос. д-р Дмитро Левицький, виголошуючи свою промову в часі загальної буджетової дискусії для 3. листопада 1932. р., заявив у ній про справу автономії авторитативно таке:

„Ми все стояли і стоїмо далі на становищі, що польська держава має обовязок виконати свої міжнародні зобовязання супроти українського народу. Зокрема Рада Амбасадорів у своїй постанові з дня 14. березня 1923. р. признала Польщі Сх. Галичину під умовиною надання цій країні автономічного устрою. Ми домагаємося від польської держави, щоби згідно з ухвалою Ради Амбасадорів виконала свої зобовязання міжнароднього характеру в виді територіяльної автономії. Вимагаємо тільки, щоби автономія була поширена на всі українські землі в межах польської держави. Від цього домагання не можемо відступити, хоч знаємо, як важким є це домагання до реалізації в часі, коли польський уряд ліквідує навіть рештки автономічних уладжень, що лишились з австрійських часів, щоби таким чином перекреслити постанову Ради Амбасадорів. Це становище Українського Клюбу цілковито не стоїть у суперечности з правно-державною деклярацією Українського Клюбу, яку я мав честь зложити на засіданні сойму дня 20. березня 1928. р. Висуваючи домагання автономії, український нарід не резиґнує з гасла про самоозначення народів, яке завдяки президентові Вільсонові здобуло собі право горожанства в цілому світі".

У цій заяві голови УНДО справа поставлена ясно і недвозначно. Справа боротьби за автономію українських земель у Польщі стала таким чином одним із найважніших і найосновніших завдань нашої практичної політики в Польщі.

Зовсім ясно, що український нарід не може нині, коли в Польщі підготовляють нову конституцію, ставитися до справи основної зміни устрою індеферентно. Живучи в польській державі, не можемо бути байдужими до того, що кують тепер польські законодатні установи і для нас. Бож нова конституція буде обовязувати і нас. А тим більше не можемо виявляти тієї байдужости тоді, коли вістря нової польської конституції спрямоване між іншим і на те, щоби вкоротити і без того вже дуже вкорочені права нашого народу в Польщі. І саме тому наша Прляментарна Репрезентація заповіла устами сенатора д-ра А. Горбачевського зголошення внеску на те, щоби вставити до нової конституції постанови, які з українських етноґрафічних територій у Польщі створилиб окрему автономну країну з власним соймом, урядом, адміністрацією, судівництвом, шкільництвом, скарбом і територіяльною збройною силою.

При нинішних обставинах і при теперішньому відношенні сил у польських законодатних установах не можна мати ніяких виглядів на те, щоби такі постанови могли найтися в польській конституції. Але такий стан відносин не дає нам ніякого права на те, щоби ми не боролися за наші максимальні права в Польщі і щоби ми резиґнували з того, що нам належиться не тільки з титулу нашої боротьби, але й з титулу цих міжнародніх зобовязань, які приняла Польща. Перед нами велика й затяжна боротьба, але вона не є безвиглядною і ніколи такою не може бути. Колеса історії котяться бистро та скоро. Ніхто не може тепер передбачити, що принесе нинішній політичній констеляції у дарунку вже завтрішній день. У політиці все рахувалися й рахуються із усякими несподіванками, але реальні, тверезі політики не рахують виключно тільки на них. Вони з дня на день роблять свою роботу, використовують кожну нагоду й кожну змогу на те, щоби свій нарід скріпляти та якнайбільше можливого для нього в даних обставинах осягати, не спускаючи ніколи з ока остаточної мети. Це мали наші відповідальні політики все на увазі. Мають це на оці і тепер, коли підняли прапор боротьби за територіяльну автономію українських земель у Польщі на терені законодатних польських установ.

Василь Мудрий.

Французько-німецька співпраця врятує світ перед хаосом.

ПАРИЖ, 15. 12. ПАТ. „Пті Журналь" оголосив інтервю з фон Папеном, який заявив, що вбивство канцлера Дольфуса було одним з таких випадків, які усуваються зпід контролі відповідальної влади. Національ-соціялістичну акцію в Австрії започаткував Габіхт. Його діяльність осудив канцлер Гітлер. Габіхт зорґанізував на австрійсько-німецькім кордоні відомі леґіони. Папен заявив, що співпраця Франції і Німеччини доконче потрібна. Тільки вона може врятувати світ перед хаосом та війною.

Мін. Ґебельс про політику Німеччини.

БЕРЛІН, 15. 12. ПАТ. Вчора вечором мін. Ґебельс виголосив велику промову на партійнім зїзді берлінської округи, в якій згадав про нинішні проблеми закордонної і внутрішньої політики Німеччини. Міністр згадав, що 1933 рік закінчився перемогою, 1934 рік закріпленням впливів націонал-соціялістичної партії в державі. Революція в Німеччині була необхідна. Одначе вона вже невідклично скінчилася і період революції перейшов в добу еволюції. Деякі німці — казав він — закидають нам, що не вміємо вести закордонної політики. Як при грі в шахи шахісти не виявляють своїх ходів, так і ми не можемо виявити своїх заходів

ВИСТУПЛЕННЯ З ЛІГИ НАЦІЙ.

Згадуючи про виступлення Німеччини з Ліґи Націй Гебельс підкреслив, що уряд добре зробив. Коли Німеччина не покинулаб Ліґи, її члени-держави були би погодилися і виступили проти Німеччини.

БУНТ РЕМА.

Міністр гостро осудив тих, які критикують уряд за відомі події з червня ц. р. з приводу бунту Рема. Уряд сподівався бунту і мусів його жорстоко здушити, щоби в найближчім століттї ніхто не відважився робити приватних переворотів і нарушувати мир. Щойно хід дальших подій переконав про правильну поведінку підчас замаху Рема. У противележному випадку підчас подій в Австрії і по смерти през. Гінденбурга були би на нас напали і тоді дійшло би до замаху. Світ на нас нападає і називає варварами. Але такі самі події в СССР виправдують державною конечністю.

ГОСПОДАРСЬКА І ВІРОІСПОВІДНА ПОЛІТИКА.

З черги мін. Ґебельс обговорив господарські справи і віроісповідні проблеми. Гостро виступив проти протестантської церкви зі закидом, що мішається до політичних справ. Уряд вимагає, щоби церква займалася тільки церковними справами і залишила урядові політичні справи. Міністр звертає увагу, що до протестантської церкви масово вступають комуністи... Хай опозиція вважає і не втягає церкви до політичної боротьби. Гебельс заявив, що не має наміру критикувати поодиноких князів католицької церкви за їх відношення до націонал-соціялізму, тільки за їх становище до колишньої партії центру. Католицьке духовенство дозволило на те, щоби та партія, яка довела до заломання німецького народу, вела безкарно свою акцію.

З черги Ґебельс торкнувся „культурного конфлікту", підкреслюючи, що рішальний голос у цих справах мусить мати держава, не одиниця.

СПІВПРАЦЯ ДЕРЖАВИ, ПАРТІЇ І ВІЙСЬКА.

Всі три чинники: держава, партія і військо працюють для народу. Нині ніхто не сміє мати іншої політичної волі ніж її репрезентує партія. Характер тієї партії соціялістичний і робітничий.

ВЕРСАЙСЬКИЙ ТРАКТАТ — ЧОРТІВСЬКИЙ ДОГОВІР.

Німеччина бажає миру, бо тільки тоді може працювати. Одначе Німеччина домагається безоглядної рівноправности. Єдиним її бажанням, щоби версайський трактат, цей чортівський договір, зник з поверхні світа. Згадуючи про плебісцит у басейні Сари Ґебельс висловив сподівання, що плебісцит закінчиться успіхом Німеччини.

Закінчивши промову, міністр довідався, що поїзд, яким їхав канцлер Гітлер, зударився зі самоходом. Міністр вернувся на трибуну і поінформував присутніх, що Гітлер вирятувався з катастрофи. Присутні приняли вістку бурхливими оплесками

За океаном.

ЮВИЛЕЙНЕ СВЯТО УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У ЗЛ. ДЕРЖАВАХ

Тому 50 літ бл. п. о. Іван Волянський оснував першу українську греко-католицьку церкву на землі Вашинґтона, в гірськім місточку Шенандо, у Пенсильвенії. Ювилей з приводу цих роковин відсвяткувала парохія в Шенандо дня 21. листопада, в празник св. Михаїла, в день храму місцевої церкви, святочним обходом, заходами пароха о. Івана Ортинського і парохії. На свято приїхало 14 священиків з околиці. Службу Божу відправив о. Дмитро Добротвор в окруженні о. Льва Чапельського й о. Володимира Довговича. Діяконували о. Ярослав Скроцький та о. Андрій Рудакевич. Дуже гарну проповідь виголосив о. Мирон Залітач. Відслужено теж панахиду за бл. п. епископа Сотера Ортинського і всіх священиків та вірних, що померли за 50 літ дотеперішнього істнування нашої Церкви в Америці. До панахиди станули всі 14 священиків. Опісля було водосвяття. Увесь час богослуження в церкві співали дуже гарно доокличні дяковчителі, котрі склали на роком на це свято мужеський хор. На свято прийшла ціла громада і гості з околиці.

СВЯТОЧНЕ ВІДКРИТТЯ ЗАБАВОВОГО МАЙДАНУ БІЛЯ КАТЕДРИ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ.

Українська католицька парохія у Філядельфії вирішила розвалити три старі камяниці від 8-ої вулиці біля катедри і на тому місці поставити забавовий майдан для шкільної молоді. Це вже сталося. Майдан вже викінчений. Цілий майдан вкритий сильною цементовою долівкою і від 8-ої вулиці побудований високий мур. Уладження майдану коштувало близько 3.000 дол. Майдан буде відданий на забави для шкільної дітвори і для хлопців та дівчат Українського

Католицького Сиротинця. Крім діточих забав можуть грати там теніс та уладжувати ка... вали. Святочне відкриття майдану відбулося в минулу неділю вполудне, зараз після Служби Божої. На святі відкриття було кілька промов. Українські громадяни явилися на святі дуже численно.

НОВА ВЕЛИЧАВА ЦЕРКВА.

В м. Маріон Гайнс у Канаді вибудували українці греко-католики велику і дуже гарну церкву в нашому стилі. Ця нова церква поруч церкви св. о. Николая в Шикаго — це одна з найкращих наших церков в Америці.

УКРАЇНЕЦЬ З КИТАЮ ПРИЇХАВ ДО КАНАДИ.

Вінніпеґський тижневик „Український Голос" повідомляє: До Вінніпеґу, Манітоба, Канада, загостив наш земляк, п. Т. Бутенко, що останніх вісім літ живе постійно в Китаю, в місті Шанґаю. Він має там заняття при муніципальній управі міжнародньої кольонії і є головою тамошньої Української Громади. П. Бутенко оповідає багато цікавих річей про Китай та про совітську Росію, де вже двічі після війни бував. Його гостина у Вінніпеґу не сходить на оглядинах міста, ані на забавах, а на сходинах, де оповідає про чужі краї та свої власні переживання. А тих переживань було у нього немало. Коло 30 літ тому, ще молодим парубком він приїхав до Канади з Таращі, в київській губернії. Жив якийсь час у Вінніпеґу, відтак у Ванкувері, підчас війни вписався в Сіятлі до американської армії, служив у Франції, відтак на мексиканській границі, двома наворотами відвідав совітську Росію й остаточно осів у Шанґаю.

—o—

Великі банкові зловживання в Совітах.

Як повідомляють з Москви, комісія найвищої контролі СССР перевела інспекцію у всеукрбанковій організації під назвою „Госбанк". Інспекція викрила величезні зловживання в централі та у відділах. У звязку з тим арештовано директорів Певснера-Перновича і Сушенка. Потягнено теж до відповідальности головного директора Пебанерова. Втрати, які потерпів державний скарб, обчислюють на міліон рублів.

Залізнича катастрофа у Німеччині.

БЕРЛІН, 15. 12. ПАТ. Вчора пополудні недалеко Верден коло Ганноверу зударився поспішний поїзд зі самоходом, яким їхали артисти. До катастрофи дійшло тому, що серед мряки самохід наїхав на запору і віхав на залізничий шлях. Саме тоді надіхав поспішний поїзд з Бреми з Гітлером. Канцлер вертався з посвячення нового пасажирського корабля „Шарнгорст", місткости 18.000, призначеного для комунікації Німеччини зі Східною Азією. Наслідки катастрофи страшні, 14 осіб убитих, 15 тяжко ранених відвезли до шпиталю. Пасажири поїзду врятувалися, ушкоджена тільки льокомотива. Канцлер вернувся в ночі до Берліна. На двірці Лертербангоф витали його особистий адютант Брікнер, міністр внутрішніх справ Фрік і шеф тайної поліції Гімлер. На питання журналістів мін. Фрік відповів, що до катастрофи дійшло внаслідок мряки. Залізнича обслуга зберігає мовчанку і відмовляє відповідей серед яких обставин дійшло до катастрофи.

—o—

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 17. ГРУДНЯ 1934.

Д-Р ЕВГЕН ОЛЕСНИЦЬКИЙ. 49

СТОРІНКИ З МОГО ЖИТТЯ.

При тому став я щораз більше займатись журналістикою. Від початку 1885 р. підписував я як редактор „Зеркало" і став час до часу також до нього писати, так, що в пізніших роках я став дійсно його редактором. „Русько-українську Бібліотеку" видавав я дальше, а в часі року звернулась до мене редакція „Діла" з предложенням, щоб я увійшов в її склад. Я приймив те предложення і працював відтак у „Ділі" аж до мого виїзду зі Львова, себто аж до 1890 р., отже повних пять літ. В першім році вів я наразі рубрику політичного перегляду, перекладав фейлетони, писав статейки правничого змісту і театральні рецензії; та вже в дальших роках став я писати статті економічні і навіть студії з тієї ділянки, а вкінці і вступні статті. В тім часі працювали в „Ділі" як фахові журналісти, що лиш тій праці віддавались, Іван Белей і Кирило Кахникевич, дальше якийсь довший період часу Іван Франко, а крім того, попри постійні фахові заняття, крім мене також Горбачевський, Романчук, Вахнянин і Масляк. Власником „Діла" була спілка основників, що складалася з кільканадцяти осіб і пізніше перетворилася в товариство зарібково-господарське. Адміністратором і душею товариства все був Дамян Гладилович.

В тім самім році порушена була також по довгих роках мовчанки, справа львівського „Народнього Дому". Ту установу загарбали москвофіли виключно в свої руки і зробили її огнищем московської пропаганди. З народовців не приймали нікого. Дійшло до того, що цісарська даровизна стала огнищем протидержавної акції на шкоду держави й українського народу. Це відчували всі від довгих літ і безнастанно на це нарікали, та ніхто не здобувся на якийбудь крок. Аж у 1885 р. зробив у тій справі почин адвокатський кандидат Василь Дідошак, що видав брошуру, в якій, виказавши, що цісарська даровизна зроблена була der ruthenischen Bevölkerung der Stadt Lemberg, станув на становищі, що місто Львів і його маґістрат повинні упімнутися за цей маєток і він повинен бути відданий під їх управу та вживаний згідно з тенденціями акту даровизни для цілей руської науки і літератури. Брошура наробила великого галасу. Москвофіли дуріли з гніву. Дідошака називали Злодушаком, пятнували його в часописах останніми словами як зрадника і трохи не вбили. Та вкінці маґістрат Львова таки зацікавився цією справою і порішив своїй правничій комісії, щоби предложила про це громадській раді реферат з відповідними внесеннями. Та коли справа станула на денному порядку ради, забрав голос д-р Олекс. Огоновський, що був тоді радним і зажадав, щоби ту справу зняти з денного порядку, бо вона торкається тільки внутрішніх міжпартійних руських відносин, тому найліпше буде, щоб рада в ті внутрішні відносини не мішалася. Польська рада згодилася на це, бо, здається, і сама не мала ні охоти, ні інтересу вражувати собі москвофілів та підтримувати народовців і для людей з дальшим поглядом вже й тоді було ясно, що перші будуть небавком польськими союзниками проти других. На кожний спосіб на цей раз урятував справу для москвофілів — українець. На мій погляд було це нерозумне і Дідошак стояв на становищі більш раціональнім та для народньої справи кориснішім. Бідолаха не дожив рішення тої справи.

На осінній сесії сойму 1885 р. здобувся Романчук на відвагу і сміливо заінтерпелював при отворенні сойму намісника й маршалка, чому не вжили в інавґураційних промовах також і руської мови. На це ніодин з них не відповів ані слова, одначе не помогло це нічого, бо в слідуючім році повторилася знову та сама історія. Деякі успіхи хотіла принести русинам тепер сама доля, та і з цього не вміли вони вповні скористати. Умерли два польські посли, що вийшли з українських повітів: Валеріян Подлевський, член виділу краєвого з сільської курії і посол Гоппен з Долинщини. На місце першого вибрано до краєвого виділу по довгих заходах вкінці русина Бережницького, та при доповняючих виборах в Долині перепав знову д-р Олекс. Огоновський проти поляка Мазараського; отже перепав уже втрете у тій каденції, очевидно через руське хрунівство, яке в тім повіті піднялося вже до зеніту. А руські часописи писали все таки про нашу моральну перемогу. Справді: незвичайна то перемога — трикратна утрата мандату в одній каденції з найчистішого українського повіту. Вибір Бережницького до краєвого виділу був по правді успіхом, бо давно вже не було в краєвім виділі русина зовсім, а крім цього був Бережницький людиною характерною і спосібною.

(Далі буде).

Несамовита спілка.

НАЗАРУК, ПАЛІЇВ, ГЛАДИЛОВИЧ І ГРЕҐОЛИНСЬКИЙ У СПІЛЬНОМУ ФРОНТІ.

Дістаємо таку сензаційну інформацію:

В понеділок 10. ц. м. відбулася у Львові нарада, на якій устійнено спільний фронт таких пресових органів: „Перемога" і „Батьківщина" (ред. Д. Паліїв), „Нова Зоря" (ред. д-р Осип Назарук), „Український Бескид" (ред. Дмитро Греґолинський) і „Хліборобський Шлях" (ред. Іван Гладилович). Завданням цієї конференції було обговорити й намітити спільну акцію, звернену проти УНДО. Безпосередній вислід наради: спільний фронт згаданих часописів проти У.Н.Д.О. і його пресових органів...

Ця автентична вістка, отримана з цілком певного джерела, є тільки потвердженням тих поголосок, які вже від довшого часу кружляли між нашим громадянством про звязок Дмитра Паліева з гетьманцями Скоропадського, зокрема про тісний звязок з Осипом Назаруком і партією „У. Н. Обнови". Ми вже теж звертали увагу на зворушливий зворот у взаємній оцінці редакторів „Перемоги" і „Нової Зорі".

Як Галичина Галичиною і мабуть як світ світом — такої спілки ще не бувало! Бувають допускальні, інколи необхідні і високо позитивні міжпартійні бльоки, накидувані вищою конечністю, але підставою таких компромісів, що на задній плян кажуть відсунути дотеперішню взаємну боротьбу і суперництво, буває завжди спільна вища позитивна ідея, спільна вища ідейна ціль. Ясно, що у даному випадку у таких протилежних, взаємно заперечуючих себе ідеольогій, як Паліева і Назарука, не можуть бути ніякі спільні позитивні політичні цілі, — може їх лучити хіба лише неґація, і то неґація супроти рідних організованих сил, спільна „ідея" боротьби проти організованого українського національно-політичного життя.

Як клясичний зразок, як ще зовсім недавно думали один про другого Паліїв і Назарук, пригадаємо лише „засадничу" виміну думок тих двох діячів після появи першого числа „Перемоги". Д-р Назарук тоді писав: „Перемога" — це перемога над розумом". На те Дмитро Паліїв щиро-сердечно відповів: „Перемога" — це перемога над розумом Назаруків". (Гл. „Перемога" ч. 2 з 15. XI. 1933). Впевняв теж тоді Дмитро Паліїв, що та перемога „буде повна": тому булоб надзвичайно цікаво довідатися, хто кого тут „вповні" переконав і переміг. Якщо взяти атаманські кваліфікації „кріґсматуранта" (улюблена характеристика Паліева, вживана Назаруком) з одного боку, та життєвий досвід Назарука на кільканацяти „ідейних" службах у Старому і Новому Світі, — то здається таки, що Назарук полонив Паліїва.

Так чи інакше настав „єдиний фронт" поміж пропаґатором українського націоналізму (гляди „тези" Ф. Н. Є. у 1-му числі „Перемоги") та пропаґатором „активної льояльности" супроти Польщі, яку поручає духовий батько У. Н. О. Паліївщина і воюючий клерикалізм, Паліїв під командою Назарука і Греґолинського і то саме підчас наступу станиславівської „Скали" на „Просвіти" й кооперацію! Доборовся паліївський націоналізм до самого краю...

Коли ми назвали особу п. Греґолинського то слід і їй присвятити кілька пояснюючих слів, дарма, що діяльністю того діяча на перемиському ґрунті займемося ширше окремо. Тепер пригадаємо тільки, що саме п. Дмитро Греґолинський був ще недавно лідером найбільш неперебірчивої кампанії проти нинішнього перемиського Владики, — ба навіть запросив раз всю редакцію „Діла" до Перемишля, щоб її мобілізувати проти тамошнього епископа і радби змобілізувати проти нього все львівське громадянство, що йому проте не дуже вдалося. Тепер той пан має відвагу виступати нібито в ролі довіреного чоловіка перемиського Владики і свою діяльність намагається покривати Його авторитетом. Що більше, п. Греґолинський представляється нібито як представник аполітичної Католицької Акції: добре булоб довідатися, що дійсно спільного має Католицька Акція з п. Греґолинським і його політичними інтриґами.

Не менш цікавим було недавнє відношення ред. Греґолинського до теперішнього його союзника Паліева. Ось напр. у 1929 році п. Греґолинський написав в „Укр. Голосі" статтю, що звеличувала Павла Скоропадського та зневажала Січових Стрільців, яких він буквально назвав „руїнниками української державности"; у звязку з тою статтею Дм. Паліїв оголосив в „Новім Часі" статтю п. н. „Окаянні", в якій були й такі симпатичні версайські звороти під особистою адресою Греґолинського: „Переконати можна тільки розумного. Дурневі ви дайте, скільки і які хочете арґументи, все одно на біле він твердитиме, що воно чорне. Тому тої катеґорії людей не слід переконувати... Хіба в головах кретинів могло —родитися таке очеркнення такого факту... Обкидування болотом їх (себто Стрільців — Прим. Ред.) памяти через Греґолинських і Сп., людей, що в час будови української держави сиділи по мисячих дірах, їх світлій памяти не пошкодить. Бо псам можна і на Бога гавкати" (гл. „Новий Час" ч. 125 з 6. XI. 1929).

Пан Греґолинський, який був тоді членом УНДО, віднісся до партії з домаганням перевести партійний суд між ним та Дм. Паліевом. Очевидно, президія партії прихилилася до бажання Греґолинського і передала справу судові, про що повідомила Паліева. Однак ред. Паліїв партійному судові не піддався, мотивуючи це тим, що „з такими . . . . . (тут слідувало відповідне нецензурне означення ред. Греґолинського) він на партійний суд не піде". Наслідок того інциденту був такий, що ред. Греґолинський зголосив тоді свій виступ з партії. Нині, на плятформі боротьби з УНДО, Греґолинський і Паліїв признали себе видко взаємно себе вартними, — що дійсно відповідає правді.

Про четвертого із того союзу, п. Гладиловича, буде ще теж окрема мова.

Цих кілька характеристичних моментів для осудження цієї нової події в нашому політичному житті думаємо вистарчить. На кождий випадок ця конференція буде мати цю користь, що вона надзвичайно прояснює атмосферу нашого політичного життя.

По смерти Михайла Грушевського.

ЗГАДКА ПРО СМЕРТЬ ПРОФ. М. ГРУШЕВСЬКОГО В АНҐЛІЙСЬКІЙ ПРЕСІ.

Українське Бюро в Льондоні подало до анґлійської преси вістку про смерть проф. Михайла Грушевського. Найповажніший анґлійський щоденник „Таймс" з дня 8. ц. м. помістив таку замітку:

„До Льондону наспіла вістка, що дня 25. листопада помер у Московщині проф. Михайло Грушевський, найбільший і найвизначніший український історик.

„Побачив він світ у році 1866 в Холмі. Університетські студії покінчив у Києві і вже в році 1894 був іменований професором історії у львівському університеті. Довгі роки був він головою українського Наукого Товариства ім. Шевченка та видавав як один з редакторів багато наукових журналів у Києві й у Львові. Його монументальним твором є величава Історія України в девятьох томах, яку він довів до року 1657, за сорок літ труду. Його праці переведено на багато чужих мов.

„Підчас незалежности України, в році 1917, був він одноголосно вибраний головою Центральної Ради, як один з найвизначніших політичних провідників, але й тоді не покидав своєї наукової праці. Коли Україна втратила свою незалежність, продовжував свою наукову працю на еміґрації, у Відні та Празі. В році 1924 запросила його Українська Академія Наук у Києві, щоб повернувся з чужини і продовжував наукову працю в Києві. Він став членом Академії Наук у Києві і наладнав працю історичного відділу. В році 1929 вибрала його в члени також ленінградська Академія Наук, а в Києві став він на чолі історичної секції Академії. В році 1930 совітській владі не подобалась його чисто наукова праця, йому закинули, що він звертає замалу увагу на марксистичну сторону науки, врешті закинули йому просто національ-

Спільний фронт Чехословаччини, Румунії, СССР і Туреччини.

ПАРИЖ, ПАТ. Пертінакс пише в „Еко де Парі", що в Женеві спільний фронт представників Чехословаччини, Румунії, СССР і Туреччини довів до дискусії, яка закінчилась перемогою Юґославії. Спільні виступи цих чотирьох держав потягнули за собою мін. Ляваля, застрашили мін. Ідена і бар. Альойзія. Пертінакс побоюється, що Франція залишить цих своїх союзників ради взаємин з Німеччиною, В. Британією та Італією.

—o—

Викрадали документи для Німеччини.

ВІДЕНЬ, ПАТ. Віденська поліція відкрила в четвертій дільниці тайну націонал-соціялістичну централю. Слідство виявило, що возний австрійського уряду Ріґлер забирав урядові акти, які переписували і висилали за кордон. Ріґелер признався до вини. Поліція арештувала кілька осіб, між ними державного урядовця. Викрадані акти не мали великого значіння.

Нагінка японської преси на Францію.

ТОКІЮ, 15. 12. ПАТ. Французький амбасадор інтервеніював у японськім міністерстві закордонних справ з приводу нагінки японської преси на Францію після арештування заступника французького морського аташе за шпигунство. Мін. Гірота заявив, що японський уряд не має змоги впливати на пресу.

Бельґія не заплатить воєнного довгу.

ВАШИНҐТОН, 15. 12. ПАТ. Бельґійський уряд повідомив, що не заплатить в дні 15. грудня ц. р. чергової сплати воєнного довгу урядові Злучених Держав. Дотепер тільки Фінляндія повідомила, що заплатить свою сплату воєнного довгу.

кий ухил і заслали до Москви, де він проживав у великій нужді аж до своєї смерти".

При цьому додамо, що Українське Бюро в Льондоні робило старання через англійські академічні кола, щоб проф. Грушевського спровадити з Москви до Англії. Один з англійських університетів погодився був навіть приняти його як професора історії, але справа натрапила на перепони з совітської сторони і проф. Грушевський так і залишився в СССР.

(Укбюро Льондон.)

Чому Вільсон виповів війну Німеччині.

Морган фінансував світову війну.

НЮ ЙОРК, 15. 12. ПАТ. Сенатор Ані заявив журналістам, що сенатська комісія для розсліду торговлі зброєю і муніцією буде розглядати справу фінансування світової війни банком Моргана, який був агентом британського уряду у Злучених Державах. Сенатор згадав, що має сензаційний документ, яким є телеграма американського амбасадора в Льондону до президента Вільсона в дні 5. березня 1917. р. Телеграма повідомляє про недалеку крізу і скрутне положення банку Моргана. Тому радить виповісти війну Німеччині, бо тільки вона не допустить до переполоху і збереже торговельні впливи Злучених Держав. І дійсно през. Вільсон зажадав від конгресу дозволу виповісти війну.

Поділ кольоній за співпрацю з Францією.

ПАРИЖ, 15. 12. ПАТ. Французька преса широко обговорює недалеку подорож мін. Лявала до Риму. „Матен" пише, що темою римських розмов будуть три справи, а саме: правне положення у французькім Тунісі і зміна кордонів у Лібії, Сомалі та Еритреї. Франція відступить Італії в Лібії смугу своїх кольоній, широку на 800 км. Італія дістане простір до озера Цад. Крім того дійде до зміни кордонів в Еритреї і Сомалі. Франція сподіється, що за уступки Італії здобуде щиру і безоглядну співпрацю Італії для вдержання мира.

Перед вписами до хлібороб. лицею з українською мовою навчання.

Предложення на директора ліцею.

Як відомо, з початком шкільного року 1935-36 розпочинається навчання в державному хліборобському ліцею з українською викладовою мовою. Тому, що справа купна відповідного земельного маєтку з належними й потрібними для школи будинками та уладженнями, в доброму комунікаційному осередку, є майже закінчена, будуть, як довідуємося з віродостойного джерела, вже в найближчих днях проголошені вписи учнів.

Навчання в ліцею триватиме три роки. До першої кляси ліцею, згідно з тими інформаціями, можуть бути приняті кандидати, що: 1) покінчать у календарному році 17 літ, але не переступлять 21-ого року життя; 2) предложать свідоцтво покінчення принайменше 6 кляс середньої загально-освітньої, або іншої школи, яку Міністерство Освіти признає за рівнорядну; 3) предложать доказ, що відбули однорічну, зорганізовану хліборобську практику, признану шкільною владою; 4) мають належний фізичний розвиток; 5) зложать вступний іспит, саме у звязку з відбутою практикою.

Проголошення вписів і приняття учнів уже тепер, хоч навчання починається в осени, відбудеться тому, щоб уможливити їм практику на шкільному маєтку ліцею, або в тих маєтках, які вкаже управа ліцею.

Рівночасно довідуємося, що Кураторія Львівської Шкільної Округи запропонувала на директора ліцею інж. д-ра М и х а й л а Х о л е в ч у к а, тепер члена дирекції Краєвого Господарського Товариства „Сільський Господар" у Львові, відомого зі своєї довголітньої наукової та практичної праці в ділянці сільського господарства, зокрема зі своєї праці в хліборобських школах у краю та у високій школі ветеринарної медицини у Брні на Мораві.

Чим займається представник „Батьківщини"?

(З листів до Редакції.)

Перед кількома днями прибув до села Джурина, пов. Чортків, п. Бабяк, представник „Видавництв „Батьківщина", „Студ. Шлях" та „Українська Культура". Від Видавництва „Батьківщина" продавав він м. ін. брошуру „Молоде село". Прийшовши до кооперативи, де було повно людей, п. Бабяк витягнув картину Собору у Володимирі і сказав: „Це є церква, в якій хрестився св. Йосафат, той найбільший хрунь". Ті слова представника Паліївської „Батьківщини" викликали серед присутніх страшне обурення і він дістав від них належну відправу з місця, бо місцеві селяни свідомі українці-католики, маючи щодня до діла з москвофілами і їх випадами проти нашого святого, знають добре, хто такий св. Йосафат і яка його роля у відродженню нашої Церкви. Але яку деморалізацію ширить, яку отрую пускає між нарід такий представник „Батьківщини" у тих селах, де нема свідомих людей, де нема кому зареагувати як слід на таку злочинну роботу?! І чи це має бути завдання представника „Батьківщини" й „Української Культури"?

Сидір Нагаєвський,
абсольвент богословія.

Джурин, 11. XII. 1934.

Залізнича катастрофа на сов. Україні.

З Москви надійшли вістки, що минулої ночі зударилися на Сов. Україні два товарові поїзди. Згинуло двох урядовців, кількох залізничників тяжко ранених. Комунікат не подає ближчих подробиць.

Атентат на комуніста на совітській Україні.

З Москви надійшли вістки, що у сільськім колективі Красний Луг коло Одеси невідомі справники віддали кільканадцять стрілів крізь вікно до комуніста Кари, голови сільської ради. Напасники втікли. Комуніст Кара тяжко ранений. До Красного Лугу приїхало кілька вищих урядовців ГПУ на слідство. Чекісти перевели численні арештування. Слідство виявило, що замах має політичне тло. Тому арештованих розстріляють.

Після вбивства Кірова розстріляли 109 осіб.

З Москви надійшли вістки, що зпоміж 39 осіб, арештованих на Сов. Україні большевики розстріляли 29 осіб, про що „Діло" повідомляло вже вчора. Дотепер після вбивства Кірова розстріляли в Москві і Ленінграді 66 осіб, на Сов. Україні 29, в Мінську 9 і в Самарканді 5 осіб, разом 109 осіб. Крім того багато арештованих сидить ще по вязницях.

Син президента перед судом.

ПАРИЖ, 15. 12. ПАТ. Перед военним судом у Мадриді станув учора син президента еспанської республики вістун Ніцето Замора, обвинувачений за несубординацію. Прокуратор домагався 12 років вязниці. През. Замора домагається, щоби його сина судили як усіх інших громадян.

НОВИНКИ

— **Пригадка.** Звичайні Загальні Збори Видавничої Спілки „Діло", кооперативи з обм. відповідальністю у Львові відбудуться у понеділок 17. грудня 1934. в год. 16.30 в приміщенні Редакції „Діла", Ринок 10. II.

— **Хочете мати добре футро,** ідіть до відомої фірми Юліяна Глушевського, Львів, пл. Капітульна 3, тел. 54—46, яка поручить добрий товар совісно, виконає солідно, легко і точно. 187

— **Найкраще** випраний ковнірець тільки в українській пральні „Брін", вул. Бляхарська 21. 18-20 34—?

— **На святомиколаївські дарунки надаються** найкраще порцелянові товари фірми „Керамі-ка", під управою О. Ониська, Львів, Руська 18, тому, бо є і практичні і найдешевші. Загляньте 707 1-2
на Руську 18. а переконаєтесь.

— **Традиційний Святомиколаївський Вечір** з танцями за дозволом Митрополичого Ординаріяту улаштовує 18. грудня 1934. **У. С. К. ім. сот. Ф. Черника** в салях „Почтовців" при вул. Японській 9. Початок год. 21. Запрошення в кооп. „Пласт", Сикстуська 29. від год. 18—19.

— **Виїзд апостольського візитатора до Риму.** У понеділок 10. грудня ц. р. апостольський візитатор о. Іван Гудечек закінчив візитацію перемиської дієцезії і виїхав до Кракова, а звідтіля до Риму.

— **На вистави театру „Заграва",** що відбудуться 22. і 23. ц. м. у „Театрі Ріжнородностей" продаватимуть білети від 17. ц. м. у „Союзі Базарі" вул. Руська.

— **Вистава А. Н. У. М.** у Музею Наук. Т-ва ім. Шевченка відкривається у неділю 16. ц. м. в год. 12. уполудне.

— **З радія.** У вівторок, 18. грудня ц. р., львівська радіостація передає з Варшави концерт Українського Хору ім. Лисенка під дир. Соллогуба. Початок концерту в год. 19.00.

— **Важне для ремісників.** Звертаємо увагу всіх українських ремісників, щоби обовязково подбали про реєстрацію своїх варстатів. Для тих, які цього не зроблять найдалі до кінця грудня 1934 р. є загроза, що вони втратять свої варстати праці на завсіди та не зможуть ніколи виконувати свого ремесла. Жиди та поляки повели дуже широку освідомлюючу акцію, тому звертаємо увагу наших інтеліґентів, щоби пояснили цю преважну справу нашим ремісникам.

— **Реєстрацію лікарів** наказав воєвідський уряд на терені львівського воєвідства. В часі до 31. грудня ц. р. лікарі мають предложити владі II. інстанції лікарський диплъом та інші документи. Лікарі на терені повітів мають предложити до того часу вимагані документи воєвідському урядові за посередництвом влад I. інстанції. Лікарі у Львові мають виконати реєстраційний обовязок безпосередно у львівському виділі здоровля.

— **Мешканеві додатки для вчительства.** Незалежно від учительських авансів з днем 1. січня ц. р. частина вчительства має дістати підвишку мешканевого додатку. Вчителі, які до нового року скінчать 24 роки служби, мають право до вищого додатку.

— **Україніка.** „Баслер Нахріхтен" з 7. ц. м. помістили кореспонденцію д-ра Б. з Варшави під наг. „Національні меншини Польщі". Кореспонденція відзначається обективністю і знанням справи. Англійський тижневик „Рейнолдс Ілюстрейтед Нюс" з 2. ц. м. помістив обширну статтю про Україну якої тенденція така: Так довго не буде мира в Европі, поки Україна не стане самостійною державою. У статті змальоване положення українського народу в СССР, Польщі, Румунії і Чехословаччині.

— **Спростування львівських жидів щодо Ш. Шварцбарта.** У „Батьківщині" появилася звістка, що львівська жидівська Віроісповідна Громада видала поручаючого листа Шльомі Шварцбартові, вбивникові Симона Петлюри. Секретар Президії Жидівської Віроіспов. Громади просить нас оголосити, що вістка „Батьківщини" не відповідає правді, що ніколи львівські жидівські чинники нікому Шльому Шварцбарта не поручали і з огляду на міжнаціональні взаємини в краю поручати б не могли. Жидівська Громада, чуємо далі, звернулася до поліційних чинників з донесенням проти евентуального посідача такого сфальшованого поручаючого листа, як проти обманця.

— **Боротьба з грізними недугами.** Дирекція Суспільної обезпечальні у Львові взяла участь у профіляктичній і пропаґандовій акції, яку розведено в останніх часах у боротьбі з найбільш поширеними недугами. На терені міста Львова зорганізовано і переведено цикль відчитів на тему суспільних недуг. У виставових вікнах обезпечальні при вул. Фредра уладжено протиалькогольну виставу. У всіх лікарських ждальнях і адміністраційних бюрах при вул. Шпитальній розвішено відповідні пропаґандові таблиці з ділянки ріжних недуг. У місяці грудні, який в цілій державі присвячено протитуберкулічній акції, всі експонати з ділянки боротьби з алькоголізмом перемінено на експонати з ділянки боротьби з туберкульозою. В часі більшого поширення червінки у львівському повіті Суспільна обезпечальня перевела масові охоронні щеплення, висилаючи на місце свого лікаря.

— **Сільський радіовий абонамент з доставою „Детефону".** Від 1. грудня ц. р. міністерство почт і телеґрафів впровадило знижений сільський абонамент з доставою комплексу радіового апарату „Детефон" для тих мешканців сільських громад, які матимуть відповідну посвідку громади. На основі цього розпорядку оплати за радіовий абонамент разом з ратами за радіовий апарат устійнено на 3 зол. 85 сот. місячно протягом 12 місяців. Значить сільський абонент заплатить за рік 46 зол. 20 сот. За цю суму дістане на власність радіовий апарат разом зі всіми матеріялами, потрібними для інсталяції та слухатиме цілий рік радія. Після сплачення рат за радіовий апарат сільський абонент платить нормальну оплату в сумі 1 зол. місячно. При зниженому сільському абонаменті з доставою „Детефону" не побирається вступної оплати 3 зол., а тільки 30 сот., як оплату канцелярійну. Слід зазначити, що особи, управнені користати зі знижених радіофонічних оплат, які вже оплачують місячну належитість 4 зол. 50 сот. за одержання уповажнення на право посідання і користання з радіовідбірних заряджень разом з доставою „Детефону" — за решту ще неоплачених місяців можуть оплачувати знижену належитість в сумі 3 зол. 85 сот., починаючи від 1. грудня ц. р. Коли нормальна оплата 4 зол. 50 сот. вже побрана, то право на знижену оплату прислуговує від наступного місяця. Для використання цієї знижки абоненти, які мають на неї право, повинні зложити в поштовому уряді посвідку від засвідчення уряду своєї громади.

— **Виключили учеників.** Аґ. Всхуд повідомляє: „Розпорядком кураторії львівської шкільної округи з 15. вересня 1934. виключено з державної ґімназії (філія) з українською мовою навчання у Львові учеників I. кляси: Хомина Богдана та Шеремету Микиту. Згаданих учеників не вільно приймати до заведення без окремого дозволу кураторії".

— **Радіостація в Тернополі.** В Тернополі має небаром повстати короткохвилева радієва надаючо-відбираюча стація.

— **Електрифікація Теребовельщини та Копичинеччини.** У Янові біля Теребовлі вибудували електрівню, до якої належить ок. 35-метровий тунель, що управильнює біг і спад води до басейну, а також 2-поверховий дім. Тепер в електрівні вбудовують турбіну за 30 тисяч зол.

— **Засудили Нича.** У пятницю пізно в ночі закінчилася в львівському суді розправа проти Степана Нича (засудженого на 8 літ тюрми за намагане вбивство комісаря поліції Цесельчука) обвинуваченого в тому, що при побаченні зі своєю мамою кусав і копав тюремних сторожів і образив польську державу. Суд засудив за це Нича на рік вязниці. Засуджений заповів апеляцію.

— **Спроневірення податкових грошей.** Окружний суд в Коломиї засудив В. Фурика, громадського касієра з Росохача на 3 роки вязниці за спроневірення 2.000 зол. податкових грошей у 134 випадках. Справа перейшла до апеляційного суду, який відчитавши зізнання 45 свідків відложив її задля доповнення слідства. — В подібному випадку зловживань при стяганні податків в Русові громадського писаря I. Мельника увільнено а касієра Он. Юрійчука засуджено на 6 місяців вязниці.

— **Львівська хроніка.** На розі вул. Коперника та Сапіги авто, що стояло там на постою, само рушило з місця, віхало на хідник і придавило Ів. Пришляка. Шофер у пору зупинив авто та врятував Пришляка від смерти. Пришляка забрали до шпиталю. — Поліція арештувала Катерину Зарицьку, що в Паньковичах (пов. Перемишль) удушила свою дитину та вкинула в ріку Віґор. — Йодиною намагала втруїтися наймичка з вул. Скарбківської 7. Катерина Сирота. Забрали її до шпиталю. — З хати Герша Маєра (Зіморовича 10) злодії вкрали готівку та біжутерію вартости 3.600 зол.

— **Проти завіщання гр. Якова Потоцького.** У звязку з завіщанням гр. Якова Потоцького, яким він усе своє велитенське майно записав на гуманітарні цілі, чеська преса пригадує, що в Чехословаччині живуть свояки покійного. Це потомки стрия пок. Якова Потоцького, повстанця з 1863 р., Фридриха Вільгельма Потоцького, що після повстання поселився в Чехії. Ці свояки вносять скаргу проти важности завіщання.

— **Демонстрація безробітного.** У Бориславі зредукований нафтовий робітник Василь Білик, щоби задемонструвати проти безробіття, виліз на нафтову вежу високу на 25 м. Там перележав усю ніч і щойно рано пожежна сторожа стягнула на шнурах скостенілого безробітного.

— **Тепла зима.** Наперекір метеорольоґам і ріжним явищам природи, що віщували гостру зиму, маємо від кількох днів теплу весняну погоду. Завдячуємо її полудневому вітрові, що віє знад Африки і Середземного моря. Над Адрійським морем лютиться бурхливий широкко. Чи висока температура вдержиться у нас довше, залежить від інших атмосферичних чинників.

— **Вкрали 20 тисяч зол.** До колектури клясової льотерії З. Губріхта в Золочеві, що є одночасно трафікою, добулися в ночі злодії і розбивши шуфляди, вкрали готівку 20.000 зол. Злодії дісталися вечором до пивниці, а звідтіля пробили отвір крізь підлогу до склепу. Це вже друга цього року крадіж в тій колектурі. Перед кількома місяцями злодії подібним підкопом від подвіря добулися до склепу і забрали 6 тисяч зол.

— **Злодії окрадають злодіїв.** В Облазниці пов. Стрий до крамниці Маєра Бріля дісталися в ночі підкопом злодії і вкрали більшу скількість товарів. Коли вертали з добичею, під лісом напала на них інша злодійська шайка і відобрала їм значну частину річей. В дальшій дорозі злодії зустрілися з кількома дикими стрільцями, які відобрали їм решту вкрадених річей. Поліція арештувала одну й другу злодійську шайку.

— **Затроїв весільних гостей.** В Камінці Волоській пов. Рава Руська господар Ілько Луцик женив у червні ц. р. свого сина Михайла. Щоби малим коштом приняти весільних гостей, почастував їх напоєм, сфабрикованим з денатурованого спірту. Наслідки затроєння гостей були страшні. Один з них, Петро Ребрак за два дні помер, а Пилип Брунець дістав запалення очних нервів і незабаром цілком осліп. Дня 12. грудня ц. р. Ілько Луцик відповідав за те перед судом на виїздній сесії в Раві Руській і дістав два роки безоглядної вязниці.

— **Садження дерев при дорогах.** Як повідомляють з Варшави, організації територіяльного самоврядування приготовляють на весну акцію садження дерев при дорогах. В околицях заможніших і культурніших плянують висаджування доріг овочевими деревами, причому за знищення деревець мають накладати строгі кари. При дорогах ширших і на врожайніших ґрунтах уважають найвідповіднішими деревами: вязи, явори, клени, волоські горіхи, ясені і липи. При вузьких дорогах признано практичним садити граби й орябину. На ґрунтах піскуватих і ялових надаються акації, червоні дуби та берези.

— **Жахлива катастрофа** склалася на вул. Маршалківській в Заверцю. На бальконі II. поверху зібралося в год. 2 десятеро осіб, що приглядалися похоронові. Нараз бальком затріщав і завалився. Падучи зачепив за бальком першого поверху, аж врешті разом з людьми впав на вулицю. Вісім осіб у грізному стані відвезено до шпиталю. Вони розбили собі голови і поломили хребетні стовпи. Пять інших осіб потовклися легко. Між тяжко раненими є одна особа, що переходила вулицею і на неї впав бальком. З тяжко ранених три особи борються зі смертю.

— **Грізна пожежа.** В Лодзі вибухла пожежа у фабриці вудженин. Вогонь охопив сходи і відтяв дорогу кількадесятьом робітницям, що працювали на першому і другому поверсі. Вратовано їх при помочі драбин, причому чотири робітниці тяжко попеклися.

— **Жахлива їзда на паровозі.** Біля Лукова під Люблином потяг наїхав на віз і відкинув його на бік, причому візник і чотири купці, що їхали на ярмарок до Межиріча, впали в рів. Пятий пасажир, 21-літний Шльома Калінка дістався на плятформу паровозу і так переїхав кілька кільометрів. Біля стації Безволя машиніст завважав недомагання паровозу. Задержавши потяг, побачив на помості паровозу раненого Калінку, що ледви дихав зі страху. Його перевезли до люблинського шпиталю, де він помер.

— **Як розкрадають Румунію.** Румунський часопис „Люпта" повідомляє, що за урядовою статистикою в Румунії в часі від 1924 до 1928 р. укарано в судовій дорозі 1.409 урядовців за спроневірення державних грошей. Сума спроневірених ними грошей сягає до 4 міліярдів леїв.

— **Новий спосіб на алькоголіків** придумала берлінська поліція. Коли один з налогових пяниць вернувся в суботу вечором зовсім пяний, почав авантуруватися і залишив жінку та діти на цілий тиждень без удержання, до мешкання увійшла поліція й арештувала пяницю. На поліції привязали йому на шиї напис „Я пропив увесь свій зарібок" і водили опісля вулицями міста.

— **90 жертв готелевої пожежі.** Число вбитих підчас жахливої пожежі готелю в Лянсінгу (Мічіген) зросло до 30 осіб. Крім того 60 осіб пропало без сліду.

— **Ріжні вістки.** Число безробітних у Німеччині зросло за листопад на 86.000 більше, в Англії на 1150. — Із державної ґалерії у Штутґарті вкрали мініятурну копію Рафаелової Мадонни на слоновій кости і рисунок Готгарда Міллера. — В еспанському місті Калясенте вибухла у кіні пожежа підчас сеансу; наслідком паніки 8 осіб задушили на смерть у натовпі, 8 тяжко ранили. — Турецький уряд зачинив славний мечет Ая-Софія для вірних, бо рішив перемінити його на музей візантійського мистецтва. — Голяндський і шведський уряд згодились вислати якусь скількість свого війська до басейну Сари, щоб там утримувати лад. — У Берліні радила міжнародня конференція повітреплавства, що займалась теж питанням, щоб обнизити ціни білетів для пасажирів літаками. — З Відня вибирається наукова експедиція, що переїде автом Азію від Сирії до Китаю з метою найти вигідний шлях між Індією і Китаєм. — У Гамбурзі вкрали злодії в одній фабриці вічних пер на 40.000 м. писального приладдя.

ДИВОГЛЯДИ.

ВЕСІЛЛЯ БЕЗ ГОТІВКИ.

Женяться люди без грошей, але коли роблять весілля мусять мати щось у кишені. У Барклі, в Каліфорнії, одна молода пара дала приклад, як можна відсвяткувати весілля не виплативши ні сотика. Вона мала на складі товар і цей товар обміняла на обід, музику та священика. У країні високо розвиненого промислу вертаються люди до способу торговлі, що віддавна панує у чисто хліборобських країнах.

ФАБРИКА ЧАРОДІЙНИХ ПАЛОЧОК.

У Барі (Італія) заснували першу фабрику, що виробляє чародійні палочки, які відкривають поклади ріжних металів, джерела нафти, води тощо. Основник цієї фабрики сам уживав такої палочки віддавна, а тепер рішив, що краще продавати таке чудо іншим, ніж шукати самому підземних скарбів.

Відгуки дня.

Каріока.

Я ще ніколи не був такий цікавий на карнавал, як цього року. Не тому, що перший раз, відколи світ світом, відбудуться вечерниці української преси (9. лютого, Японська вулиця!), а тому, що умами і ногами всіх танцюючих потряс один чародійний згук: Каріока.

— Чи ви танцюєте „Каріоку"? — питала мене одна модна пані.

— Ні, пані. Кадриля, вальса, давніше коломийки...

— А онстеп, тустеп, фокстрот, кемельтрот?...

— Ні.

— То ви вже направду старі!..

— Не перечу. За молоду витанцювався і тепер тільки дивлюся. Хоч — до речі кажучи — нема на що. Ці всі передсмертні судороги під такт муринського джезу не дають ніякого здорового вдоволення.

— Зaждіть, побачите Каріоку... Ах! — і завернула очима, — Божеський танець!

Мене це заінтриґувало. Може я справді... Мистецтво загалом тепер помітно вспокоїлося, може й танець пішов тією дорогою!..

Як тільки появилися кінові афіші з оповіщенням, що в кіні „Апольо" Дольорес дель Ріо заливує львівський світ новим, ґеніяльним, нечувано-невиданим танком „Каріока", я зараз побіг подивитися.

Подивився і — тепер страшенно цікавий на наш карнавал. Як наші львівські, а за ними провінціональні танцюристи витинатимуть Каріоку. Той божеський, ґеніяльний, нечувано-невиданий танок, що зродився в гарній, хоч трохи муринській, головці Дольорес дель Ріо, на радість її імпресарія і всіх учителів модерних танців.

Короткий опис: Пані і пан спираються на себе головами і гопкають, подриґують, притупцюють аж серце цвите. Час до часу обертаються довкола спільної оси, що є полученням танкового хисту з цирковою зручністю.

На фільмі ні Дольорес дель Ріо, ні інші її партнери та партнерки ніразу не спотикнулись і не гримнули на землю, але я цікавий, як воно вийде на балевій салі у нашім добрім старім Львові, чи в ще ліпшій і старшій Теребовлі?!

Панна Якасьтамська, наприклад, менше як низенька, пан Забувяк грубо більше як високий — танцюють Каріоку. Зближається пан Забувяк до панни Якасьтамської і наставляє лоб. Дівчина не тікає, не кричить, не кличе мами на поміч, а привітно всміхається і собі наставляє голову. Біда тільки з ростом, ніяк не можуть злучити голов. Але врешті і це вдається...

А чарівна музика пливе і пливе...

Починається танець. Спершу ще сяк так. То дриґ, то гоп, то туп. Аж приходить оборот довкола спільної оси, яка, на жаль, істнує тільки в теорії. Коби це було щось реального, кажім тичка від фасолі, пластова плиця, держак від мітли — все в порядку. А так — тримайся не знать чого, коли руки мають бути „по швам". Одна голова вихоплюється на ліво, друга на право, дансерка — мала, якось задержується, але дансер дає сторчака і лежить як довгий.

А чарівна музика пливе і пливе...

Дансер зривається, обтріпує одяг і знову наставляє лоб. Ніхто не дивується, бо це не перший випадок, а кожний, хто починає танець, приготований на упадок.

А чарівна музика пливе...

А по кутках ідуть розмови:

— Направду гарний танець. Де-де наш козачок! Дикий, смішний і головна річ — такий н е с а л ь о н о в и й...

Каріока — от краса!

Галактіон Чіпка.

З кіна.

КІНО „КАСІНО": „ПОГОНЯ ЗА ТІНЮ".

Фільма кримінальна з детективом, але не таким, якого знаємо з дотеперішніх фільм, що нагадує Шерльока Гольмса або звичайного поліціяника. Це детектив веселого типу, з дуже веселою молодою жіночкою міліонеркою, яка розуміє всі його примхи, навіть вибачає йому пиянство. Найбільша окраса фільми це веселі сцени цієї дивної подружої пари, що весь час стоїть у сильнім контрасті до досить поважного сюжету. Шукають таємного вбивника одної жінки і здогади глядача, як повинно бути в такій кримінальній історії, звертаються по черзі до ріжних дієвих осіб. У головних ролях дуже добрі Вілям Павель і Мирна Льой.

Літературний куток.

НАГОРОДА „ҐОНКУРІВ".

За традиційним обідом у ресторані призначили цими днями найважнішу річну літературну премію Академії Ґонкурів. Склад цієї Академії такий: Роні — старший, Роні — молодший, Жан Ажальбер, Поль Неве, Рауль Поншон, Леон Доде, Ролян Доржелєс, Ґастон Шеро, (ці були присутні), Люсієн Декав і Леон Енник голосували листовно. Зараз у першій черзі голосування 7 голосів дістав Роже Версель за повість „Капітан Конан". 2 голоси дістав Юбер де Ляґард і один Іґнас Леґран.

Новий лавреат уродився у 1894 р. Мандрував багато підчас і після війни. Тепер він учитель гімназії в Дінан. Дія його повісти відбувається на Балкані підчас окупації французької армії.

Того самого дня признáчили теж другу памятну нагороду „Теофраста Ренодо" Люї Франсісові за повість „Влян". Автор має 34 роки, теж багато подорожував по Европі й Азії і теж учителює в гімназії. Дія його повісти в Альпах.

Дописи.

ЧОРТКІВЩИНА.

Просвітянський концерт у честь Федьковича в селі Джуринї. Дня 9. XII. ц. р. відбувся в селі Джуринї, пов. Чортків, концерт у 66-ліття Т-ва „Просвіта" та в 100-ліття уродин О. Ю. Федьковича, співця зеленої Буковини. Свято було підготоване незвичайно дбайливо та випало дуже гарно. В програму входили хорові продукції: Боже Великий, Привіт „Просвіті", Учітеся, брати мої, Дзвони, Не згасайте ясні зорі, Вкраїно мати і Гимн „Просвіти". Дута орхестра відіграла вязанку пісень. Мандоліновий терцет з гітарою випав також гарно. Була ще гра на бандурах п. Нагаєвського і його дружини, що загально подобалась. Гарно випали також декламації творів Федьковича: Довбуш, Сему тому, хто цурається свого дому, Україна. Деклямували: Анна Квасниця, Андрій Сисак і Роман Коцюк. Оригінально виглядало, як реферати про Федьковича виголошував селянин Пліска, убраний в селянському кожусі. Здавалося, неначе сам поет, якого портрет висів у гуцульському сіраку, бажав собі того. Свято закінчилось відспіванням національного гимну. Орхестру підготував студ. Дмитрівський, хори п. Нагаєвський. Публика вийшла зі свята вдоволена і окріплена на дусі.

Листування Редакції.

Всч. о. Н. Б. в Д.: Письмо передали до Нар. Канцелярії, згідно з Вашим бажанням. У „Ділі" використаємо те, що буде можливе.

Вп. І. Стронський, Перемишль: Присланну оцінку поміщено.

Всч. о. В. Верґун, Красноїля: Матеріяли передали до Нар. Канцелярії.

Вп. д-р М. Янів, Майновіце: Обі статті підуть у своїм часі. Тепер ми перевантажені актуальним матеріялом. Щодо бажаних нот, то ми звернулися до мр. І. Охримовича, згідно з Вашим бажанням.

Театри.

Кооператива „Український Театр“ Театр „Заграва“.

Львів. Театр „Ріжнородностей“:

Субота, 22. XII. год. 7·30 веч. „Ой не ходи Грицю“.

Неділя, 23. XII. год. 3·30 поп. „Ой не ходи Грицю“.

Неділя, 23. XII. год. 7·30 веч „Святе полумя“.

Великий Міський Театр.

Неділя, 16. XII. год. 12 впол. „Дванайцять годин пригод“, казка.

Неділя, 16. XII. год. 3·30 поп. „Людина та надлюдина“.

Неділя, 16. XII. год. 7·30 веч „Роскішна дівчина“.

Понеділок, 17. XII. год. 8·15 Інавгураційний Симфонічний концерт Львівської Фільгармонії.

Театр Ріжнородностей.

Неділя, 16. XII. год. 3·30 поп. „Під примусовою управою“.

Неділя, 16. XII. год. 7·30 веч. „Блудний боксер“.

Понеділок, 17. XII. год. 7·30 веч. „Блудний боксер“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Каріока“ (Дольорес дель Ріо).

АТЛЯНТИК. „Весняний вальс“ (муз. Штравса) і Льорель і Гарді.

ВАНДА: „Сестра Анжеліка“, „Ліцитація кохання“.

ГРАЖИНА: „Королева Богеми“, „Біла ледія“.

КАСІНО: „Погоня за тінею“ (реж. Ван Дайка).

КОЛІСЕЙ: „Пропасть життя“, ревія „Львів сміється знов“.

КОПЕРНИК: „Весняна парада“ (Франціска Галь).

МАРУСЕНЬКА: „Тіні Бродвею“, ревія „Історія сміху“.

МІРАЖ: „Прокуратор Алісія Горн“, „Ночі над Босфором“.

МУЗА: „Пімста пана Ікс“.

ПАЛЯС: „Революція сміху“ (в гол. ролі Шерлі Темпл).

ПАН: „Збешещена“, „1002 ніч“ із Мозжухіном.

ПАСАЖ: „Двійник“, (Кен Мейнард) і ревія.

РАЙ: „Життя Генриха VIII“.

СВІТ: „Пісня пісень“, „Година з тобою“.

СОНЦЕ: „Син джунглів“.

СТИЛЕВЕ: „Піднебесні птахи“; ревія „Що у снігу пищить“.

УПХА: „Пригода опівночі“ та ревія.

ХИМЕРА: „Тигр убивник“.

Закордонне радіо.

Неділя, 16. грудня 1934.

Відень (506,8) 11·00, 19·20 Симф. концерт, 15·45 Квартет Е-моль Бетовена, 20·30 Муз. всячина, **Братислава** (298,8) 8·30, 16·00, 19·55 Концерт, **Прага** (470,2) 10·00 Камер. муз., 15·35 Спів, 20·00, Симф. концерт, **Париж** (1648) 18·30 Симф. концерт, 21·00 Фестіваль оп. муз., **Берлін** (3567) 14·15 Фортепян на 4 руки, 16·00 Концерт, **Франкфурт** (251) 19·00 Розривковий концерт, **Гайльсберг** (291) 17·50 Спів, **Кенігсвустергавзен** (1571) 18·00 Нар. пісні, 19·00 Легка муз. на два форт. **Кельн** (455,9) 18·00 Ґреґерові пісні, **Ляйпціг** (382,2) 15·00 Камер. муз., **Бресляв** (315,8) 12·20 Концерт, **Будапешт** (550,5) 12·30 Симф. концерт, 18·15, 19.40 Сальон. музика, **Мілянно** (368,6) 17·15 Танк. муз., 20·45 Вечір опер. **Рим** (420,8) 17·00 Симф. концерт, 20·45 Нар. вечір, 22·30 Танк. музика.

Понеділок, 17. грудня 1934.

Відень (506,8) 12·00 Концерт, 16·10 Цитри, 17·45 Кларнет, 19·25 Опера, **Братислава** (298,8) 19·50 Арії. романси, 21·20 Концерт, **Брно** (325,4) 21·45 Фортепян, **Кошиці** (259,1) 16·55 Байки, 17·10 Для Закарпаття, **Мор. Остраза** (269,5) 21·30 Два фортепяни, **Прага** (470,2) 12·35 Сал. музика, 17·45 Хор, **Париж** (1648) 21·00 Пісоньки, 21·45 Камер. муз., **Барсельона** (293,5) 21·30, 22·40 Спів, **Берлін** (356,7) 15·25 Солісти, 18·30 Фортепян, **Франкфурт** (251) 20·30 Твори Пучінія, 22·30 Нар. пісні, **Кенігсвустергавзен** (1571) 19·30 Оннель Фріц аус Найрупін, вес авд., 20·15 Музика ріжних народів, **Ляйпціг** (382,2) 16·00 Концерт, 22·20 Пісні, **Мінхен** (405,4) 13·25 Популярна муз., 17·50 Спів, 19·15 Цитра, 19·30 Форт. концерт д-моль Баха, **Будапешт** (550,5) 13·30 Музика, 16·00 „Фавст“ оп. Гунода, **Мілянно** (368,6) 11·30 Тріо, 22·00 Камер. музика, **Рим** (420,8) 17·30 Фортепян.

Львівське радіо.

Неділя, 16. грудня 1934.

9·00 Сигнал часу, 9·05, 9·23, 9·40 Муз. з гр. пл., 10·00 Пісні Карловича з гр. пл., 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеор. вістки, 12·05 Сільва рерум, 12·10 Реперт. театрів, 12.15, 13·15 Муз. поранок (орх., форт.); у перерві ок. 13 год. „У пястівському монастирі на Дол. Шлеську“, 14·00 Легка музика з гр. пл., 15·00 Чи звірина може жити без вапна та фосфору, 15·15 Твори на гармонію (сольо) з гр. пл., 15·25 Короткий концерт мішаного хору, 15·35 Пісоньки хору Юранда (гр. пл.), 15·45 Лісова скрипка, 16·00 Гутірка приятелів (із пов. Роговича: Спокуса в сумерку), 16·20 Скрипка, форт., 16·45 Загадки, 17·00 Нар. пісні (хор, Янішевський і Яновський, тен.), 17·50 Книжка та знання, 18·00 Театр Уяви: „Три доми“ Р. Авергаймера, Гельтая, Реслера, 18·45 Польська молодь на еміграції при кінці 19. стол.; 19·00 Трансм. орг. концерту з Аквізграну (нім. і флям. композитори XV. і XVI. ст.), 19·35 Гавберові пісні з фільми „Мрії кохання“ (гр. пл.), 19·45 Актуальний фейл., 20·00 Польські мельодії, танки (орх., хор дівчат), 20·30 Весела муз. у вик. 3-х фортепянів (гр. пл.), 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 На веселій льв. хвилі, 21·30 Спорт. вістки, 21·45 Почт.-техн. скринька, 22·00 Реклям. концерт, 22·15 Гутірка про податки, 22·30 Концерт, джез. орх., 2 форт., спів, 23·05 Танк. музика.

Понеділок, 17. грудня 1934.

6·45 Ранішня авдиція, 7·50, 22·00 Рекл. концерт, 11·57 Сигнал часу, 12·03 Метеор. вістки, 12·05 Огляд преси, 12·10 Концерт, 13·00 Полудн. денник, 13·05 З опер Мусоргського (гр. пл.), 15·30 Експорт, 15·35 Біржа, 15·45 Легка музика, пісоньки, монольоги, 16·45 Лекція нім. мови, 17·00 Равель форт. тріо (скр. віольончеля, форт.), 17·25 Моди, 17·35 Концерт із гр. пл. вибраних радіослухачами, 17·50 Гутірка Бр. Вінавера, 18·00 Десять хвилин у читальні, 18·15 Фортепян, 18·45 Для ст. дітей: Над Гоплом, 19·00 Бавовняна столиця Польщі, 19·50, 19·56 Спорт. вістки, 20·00 Концерт орхестри, Лучицький, тенор, 20·45 Веч. денник, 20·55 Як працюємо, 21·00 Істор. концерт польської музики з XVI. ст. (хор, лютні, скр., альт, віоля, віольончеля), 21·45 Життя на кордоні суходолів, 22·15 Лекція танку, 22·35, 23·05 Танк. музика, 23·0. Комунікати.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Доляр у Львові у приватних оборотах 5·28·50 зол.

У Варшаві були такі курси: Льондон 26·22, Париж 34·93·50, Берлін 212·80, Цюрих 171·62, Голяндія 358·30, Прага 22·12, Італія 45·30, Нюйорк кабель 5·30, Нюйорк чеки без трансакцій.

Золото: Доляри 8·91—8·93, Франки фр. 34·20—34·60, Дукати 81·50—82·00, Корони 35·80—36·30, Рублі 45·50—46·30.

Срібло: Корони 0·30, рублі 1·20, фльорени 0·70.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 15. грудня п. р. кооперативам платив за:

	льоко Львів.
1 кг. масла десерового	2·60 зол.
1 л. молока	0·17 „
1 л. сметани	0·60 „
1 к. яєць	4·10 „

Пастеризоване молоко з доставою до дому у Львові 1 літра 25 сот.

Тенденція на масло вичікуюча, на молоко, сметану і яйця знижкова.

Маслосоюз повідомляє, що в грудні п. р. платить до відкликання своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С.“ у Львові (вул. Б. Гловацького 23):

Курочки молоді	I. кл.	за 1 кг.	0·93 зол.
Когутики мол.	I. „	„	0·85 „
Качки	I. „	„	0·85 „
Пантарки	I. „	„	1·— „

Індиків і гусей не приймає. Також не приймає курей, качок і пантарок II. кл.

49-ті Звичайні Загальні Збори Членів

„Народної Торговлі“

Краєвого Союзу Споживчого кооперативи з відповідальністю уділами у Львові

відбудуться дня 31. грудня 1934. (понеділок) в год. 10-тій зрана в салі Т-ва „СОКІЛ“ у Львові при вул. Руській ч. 20. з осьаким порядком дня:

1) Відкриття Загальних Зборів Членів (§ 93 стат.).

2) Верифікація протоколу 48-их Загальних Зборів Членів з дня 30. грудня 1933 (§ 94. стат.).

3) Звіт з діяльности і біланс Народної Торговлі за адмін. рік 1933/34 (§ 96 т. 1 стат.). План праці і буджет на адмін. рік 1934/35.

4) Звіт Головного Контрольного Комітету § 110 стат.) і його внесення дотично уділення абсолюторії Дирекції і Надзірній Раді за адм. рік 1933/34 (§ 112. стат.).

5) Звіт з ревізії Народної Торговлі, переведеної від РСУК. (§ 96. т. 7. стат.).

6) Доповняючий вибір членів Надзірної Ради і їх заступників (§§ 65, 66 і 96. стат.).

7) Зміна статуту Народної Торговлі (скреслення §§ 109 — 114 дотично Головного Контрольного Комітету).

8) Означення найвищої суми зобовязань, які Народна Торговля може затягнути (§ 96. т. 11. стат.) і означення найвищої межі кредиту, який може Народна Торговля уділити одному членові Союзу (§ 96. т. 12. стат.).

9) Означення висоти презенційної марки для членів Надзірної Ради (§ 96. т. 2. стат.).

10) Внесення членів (§ 92. т. 2. стат.). і запити (§ 92. уст. 4. стат.).

Річне звідомлення, рахунки і біланс за адм. рік 1933/34 виложені є до перегляду Вп. Членами в домівці Народної Торговлі у Львові, Ринок 36/I. в годинах урядових центрального бюра, себто від 8-ої рано до 15-ої пополудни від найближчого дня після оповіщення Загальних Зборів аж до останнього дня перед Загальними Зборами (§§ 89 і 142. стат.).

Загальні Збори Членів Народної Торговлі осягають правосильний комплет, коли в них возьме участь така скількість членів, яка репрезентує 1/20 частини суми уділів або 1/10 частини членів Народної Торговлі.

Якщо до одної години після часу, на який Загальні Збори Членів скликано, такий комплет не явиться, Загальні Збори Членів є правосильні рішати всі справи, поставлені на порядку дня, без огляду на висоту репрезентованої на них суми уділів і без огляду на скількість присутних на них членів (§ 91. стат.).

За Надзірну Раду Народної Торговлі, Краєвого Союзу Споживчого, кооперативи з відповідальністю уділами у Львові.

Др. Степан Федак в. р. президент.
Володимир Целевич, в. р. секретар.

682 Львів, дня 12. грудня 1934.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 5 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . зол. 0·35
„ одношпальтовий в тексті і новинках „ 0·60
„ на першій сторінці . „ 0·80

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні і приват. кореспонденція по зол. 0·15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . „ 0·10
шукаючі праці . . . . . . „ 0·07
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка	1/1	зол. 480·—
„ „	1/2	250·—
„ „	1/4	130·—
„ „	1/8	70·—

За редакцію відповідає Олександер Кость.   Видає Видавнича Спілка „Діло“.   З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.